

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-292/16 Procedura inițiată de A Oy

(cerere de decizie preliminară formulată de Helsingin hallinto-oikeus)

„Trimitere preliminară – Libertatea de stabilire – Fiscalitate directă – Impozit pe profit – Directiva 90/434/CEE – Articolul 10 alineatul (2) – Transfer de active – Sediul permanent nerezident transferat, în cadrul unei operațiuni de transfer de active, către o societate beneficiară de asemenea nerezidentă – Dreptul statului membru al societății cedente de a impozita profiturile sau plusvalorile acestui sediu rezultate din transferul de active – Legislație națională care prevede impozitarea imediată, din anul transferului, a profiturilor sau a plusvalorilor – Perceperea impozitului datorat ca venit al anului fiscal în care a avut loc operațiunea de transfer de active”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera întâi) din 23 noiembrie 2017

Libera circulație a persoanelor — Libertatea de stabilire — Restricții — Legislație fiscală — Regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, scindărilor, cesionării de active și schimburilor de acțiuni între societăți din state membre diferite — Directiva 90/434 — Transfer de active — Transferul unui sediu permanent nerezident către o societate beneficiară de asemenea nerezidentă — Impozitarea imediată a profiturilor sau a plusvalorilor sediului permanent — Reglementare națională care prevede impozitarea imediată, în anul transferului, a profiturilor sau a plusvalorilor — Admisibilitate — Perceperea impozitului datorat în exercițiul fiscal în care a avut loc transferul, fără posibilitate de amânare — Inadmisibilitate — Justificări — Lipsă

[art. 49 TFUE; Directiva 90/434 a Consiliului, art. 10 alin. (2)]

Articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care, în cazul în care o societate rezidentă transferă, în cadrul unei operațiuni de transfer de active, un sediu permanent nerezident către o societate de asemenea nerezidentă, pe de o parte, prevede impozitarea imediată a plusvalorilor rezultate din această operațiune și, pe de altă parte, nu permite amânarea perceperii impozitului datorat, în condițiile în care, într-o situație națională echivalentă, astfel de plusvalori nu sunt impozitate decât în momentul cesionării activelor transferate, în măsura în care această legislație nu permite amânarea perceperii unui astfel de impozit.

Această apreciere nu poate fi repusă în discuție de faptul că această legislație permite, conform articolului 10 alineatul (2) din Directiva privind fuziunile, deducerea impozitului care, în absența dispozițiilor acestei directive, ar fi fost aplicat unor astfel de plusvalori în statul membru în care este situat sediul permanent nerezident, întrucât caracterul disproporționat al legislației menționate nu depinde de quantumul impozitului datorat, ci rezultă din împrejurarea că aceasta nu prevede posibilitatea contribuabilului de a amâna momentul perceperii acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 septembrie 2017, Trustees of the P Panayi Accumulation & Maintenance Settlements, C-646/15, EU:C:2017:682, punctul 60).

În ceea ce privește justificarea întemeiată pe necesitatea de a garanta perceperea eficientă a impozitului, invocată de guvernele german și suedez, trebuie să se sublinieze că, deși Curtea a admis deja că aceasta poate constitui un motiv imperativ de interes general susceptibil să justifice o restricție privind exercitarea libertăților de circulație garantate de Tratatul FUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iunie 2014, *Strojírny Prostějov și ACO Industries Tábor*, C-53/13 și C-80/13, EU:C:2014:2011, punctul 46, precum și jurisprudența citată), legislația în discuție în litigiul principal nu este de natură să garanteze realizarea acestuia, astfel încât obiectivul menționat nu poate justifica, într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal, un eventual obstacol în calea libertății de stabilire. Într-adevăr, astfel cum a arătat Comisia, faptul că un stat membru permite unei societăți cedente rezidente să opteze în favoarea unei plăți amânate a impozitului nu ar afecta nici posibilitatea acestui stat membru de a cere acestei societăți informațiile necesare percepției impozitului datorat, nici pe aceea de a proceda efectiv la această percepere (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 iunie 2014, *Strojírny Prostějov și ACO Industries Tábor*, C-53/13 și C-80/13, EU:C:2014:2011, punctele 49-53).

(a se vedea punctele 38-40 și dispozitivul)